

Sygn. akt I PK 357/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa R.K.
przeciwko H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zwrot kosztów noclegu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy
prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. wyrokiem z dnia 9 czerwca 2016 r. oddalił apelację wniesioną przez pozwaną H. Sp. z o.o. w K. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 29 grudnia 2015 r., zasądzającego od pozwanej na rzecz powoda R.K. łącznie kwotę 34.886,14 zł z rozbiciem na poszczególne miesiące i ustawowymi odsetkami od dat wskazanych w pozwie za poszczególne miesiące oraz oddalającego powództwo w pozostałym zakresie.

Pozwana H. Sp. z o.o. w K. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 czerwca 2016r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 378 § 1 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 77⁵ § 1 k.p.; art. 2 pkt 7 i art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 3-5 k.p., § 9 ust. 2 Rozporządzenia MPiPS z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz art. 2 Konstytucji RP.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, które zawarła w pytaniach: (-) czy w sytuacji, gdy wolą stron umowy o pracę z kierowcą świadczącym pracę w transporcie międzynarodowym jest ustalenie wysokości świadczenia wypłacanego w związku z podróżą zagraniczną na poziomie odpowiadającym co najmniej minimum przewidzianym rozporządzeniem MPiPS z 2002 r., znaczenie dla oceny wypełnienia - istniejącego obecnie - obowiązku pracodawcy, ma nazwanie tego świadczenia w aktach wewnętrznych pracodawcy („delegacja” czy zamiennie używana z tym pojęciem „dieta”), czy też wyłączone znaczenie ma faktyczna wysokość tego świadczenia? (-) czy celem kompensowania kierowcom wszelkich kosztów związanych z podróżami zagranicznymi (w tym zwiększonych kosztów wyżywienia) jest zwracanie wydatków zarachowywanych literalnie według ich poszczególnych nazw, czy też celem tym jest ich kompensacja w stawce objętej wolą stron, nie niższej niż jej wysokość przewidziana w rozporządzeniu MPiPS z 2002 r.? (-) czy stosując na zasadzie analogii przepisy rozporządzenia MPiPS z 2002 r., do pracowników - kierowców w transporcie międzynarodowym niebędących w okresie do dnia 3 kwietnia 2010 r. w podróży służbowej w świetle obowiązujących wówczas przepisów, którym wypłacano zgodnie z wolą obydwu stron dodatkowe świadczenie za podróże zagraniczne na poziomie równym lub wyższym niż minimum - przewidziane tym rozporządzeniem, przepisy rozporządzenia stosować należy bez ograniczeń, czy też niezbędne jest w tym względzie zmodyfikowanie odpowiedzialności pracodawcy

polegające na uwzględnieniu już wypłaconych kwot i zarachowaniu ich w poczet kosztów podróży służbowej wymienionych w rozporządzeniu?

Ponadto, skarżąca podniosła, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok w sposób oczywisty i rażąco naruszył art. 378 § 1 k.p.c., albowiem zaskarżone orzeczenie nie rozpoznało apelacji w jej granicach, a także doszło do oczywistego naruszenia art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 77⁵ § 1 k.p., art. 2 pkt 7 i art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 3-5 k.p., § 9 ust. 2 rozporządzenia MPiPS z 2002 r. oraz art. 2 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku

winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. pośród wielu postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300). Oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Zdaniem Sądu Najwyższego, sformułowane przez skarżącą pytania, nazwane przez nią istotnymi zagadnieniami prawnymi, nie spełniają wyżej

określonych kryteriów, ponieważ podniesione w tych pytaniach wątpliwości zostały już rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie.

Co do dwóch pierwszych „zagadnień” Sąd Najwyższy wypowiedział się w szczególności w trafnie powołanej przez Sąd drugiej instancji uchwale składu siedmiu sędziów z dnia z dnia 19 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164) oraz w kolejnych orzeczeniach, rozstrzygających skargi kasacyjne w sprawach, w których przedmiotem sporu było roszczenie o zapłatę zwrotu kosztów noclegów odbywanych przez kierowców w transporcie międzynarodowym. Przykładami tych orzeczeń mogą zaś być, między innymi, wyroki: z dnia 18 listopada 2014 r., II PK 36/14 (LEX nr 1567473), czy też z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 300/15 (LEX nr 2242158), przy czym wymaga podkreślenia, że w drugim z powołanych orzeczeń Sąd Najwyższy uwzględnił także skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15 (Dz.U. z 2016 r., poz. 2206), stwierdzając, że mocą tego wyroku został wyeliminowany z porządku prawnego art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, ale dodając równocześnie, że w ten sposób nie powstała jednak luka w przepisach, a także przyjmując, że obecnie podstawy prawnej do ustanowienia zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej należy poszukiwać przy uwzględnieniu regulacji art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ k.p., który ma charakter powszechnie obowiązujący i dotyczy także kierowców w transporcie międzynarodowym jako pracowników. Ponadto, Sąd Najwyższy w wyroku tym wyjaśnił, że jeśli u pracodawcy nie było w spornym okresie szczegółowej regulacji w zakresie ryczałtów za noclegi, zawartej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę, to w takim wypadku art. 77⁵ § 5 k.p. przewiduje, że pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2. Przepis ten posługuje się zwrotem „nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3”. Chodzi więc o sytuację, w której zakładowe źródła prawa pracy nie regulują należności z tytułu podróży służbowej. Oznacza to, że jeżeli pracodawca ureguluje kwestię diet, a pomija inne koszty podróży, to u pracodawcy nie ma postanowień, o których mowa w art. 77⁵ § 3 k.p. Z kolei, występujący w tym przepisie zwrot „na pokrycie kosztów podróży” nie powinien być interpretowany tylko jako zwrot udokumentowanych kosztów podróży.

Przed wszystkim, odesłanie do przepisów rozporządzenia pozwala bowiem dostrzec, że na zwrot kosztów podróży składają się: diety, zwrot kosztów przejazdów i dojazdów, noclegów i innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb (§ 2 rozporządzenia). Stąd użyte przez ustawodawcę w art. 77⁵ § 3 k.p. sformułowanie „na pokrycie kosztów podróży” ma szeroki kontekst i obejmuje wszelkie koszty (należności), jakich rekompensaty może oczekiwać pracownik.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 300/15, podkreślił też, że podstawowym kosztem, związanym z podróżą służbową, jest koszt noclegu. Formuła § 9 ust. 1 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. opiera się na zasadzie zwrotu kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem w wysokości limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. Zaniechanie przedłożenia rachunku nie oznacza jednak braku kosztów noclegu po stronie pracownika, a nocleg w kabinie pojazdu nie może być uznany za zapewnienie bezpłatnego noclegu. Brak rachunku za nocleg oznacza, że pracownikowi przysługuje ryczałt za nocleg w wysokości 25% limitu. Racjonalność tego rozwiązania powoduje zaś, że faktycznie wybór należy do pracownika, który albo przedkłada rachunek albo uzyskuje prawo do ryczałtu.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie zauważa zaś, że pojęcie ryczałtu nie jest terminem obcym na gruncie prawa pracy. Posługuje się nim art. 149 § 2 k.p. w kontekście wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, czy też art. 151⁸ § 2 k.p. w odniesieniu dodatku za pracę w porze nocnej. Jednak ryczałt za nocleg ma innych charakter. W literaturze wyraża się stanowisko, że statusu wynagrodzenia za pracę nie posiadają np. wypłaty kompensacyjne, stanowiące rekompensatę za używanie rzeczy należących do pracownika, w ramach realizacji zadań związanych z umową o pracę. W praktyce rzecz dotyczy ryczałtu za używanie własnego samochodu do celów służbowych, czy też ryczałtu za noclegi w związku z podróżą służbową. Służą one pokryciu zwiększonych kosztów utrzymania podczas wykonywania zadań służbowych poza stałym miejscem wykonywania pracy (por. P. Wąż, Świadczenia związane ze stosunkiem pracy podlegające ochronie z art. 87 - 91 k.p., Monitor Prawa Pracy 2008 nr 8, s. 408). Z kolei w judykaturze wyrażono stanowisko, że istota ryczałtu, jako świadczenia kompensacyjnego, przeznaczonego na

pokrycie kosztów noclegu, polega na tym, iż świadczenie wypłacane w takiej formie z założenia oderwane jest od rzeczywistego poniesienia kosztów (bo się ich nie dokumentuje) i nie pokrywa w całości wszystkich wydatków z określonego tytułu (por. uzasadnienie powołanej wcześniej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14, OSNP 2014 nr 12, poz. 164 i wskazane tam orzecznictwo). Literalnie rzecz ujmując, ryczałt przysługuje więc w razie nieprzedłożenia rachunku, czyli taka sytuacja jest kwalifikowana jako koszt nieudokumentowany, który nie znajduje pokrycia w fakturze VAT, czy też paragonie fiskalnym. Idąc dalej, taki nieudokumentowany koszt noclegu obejmuje nie tylko udostępnienie miejsca do spania, lecz także koszty dostępu do pomieszczeń sanitarnych, zakupu i prania pościeli, etc. (szerzej problem ten rozwija Sąd Najwyższy z wyroku z dnia 18 listopada 2014 r., II PK 36/14, LEX nr 1567473).

W ocenie Sądu Najwyższego, nawet pobieżna lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje natomiast, że Sąd Okręgowy w pełni respektował taki właśnie kierunek wykładni przepisów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, czyniąc go punktem wyjścia do własnej oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego wyraźnie wynikało, że w obowiązującym w pozwanej regulaminie wynagradzania możliwość wypłaty ryczałtów za noclegi została wprost wyłączona, oraz że pracownikom, poza wynagrodzeniem zasadniczym określonym w stawce godzinowej i dodatkami za pracę w godzinach nocnych, w soboty i niedziele oraz za dyżury i premiami, przyznano jedynie diety za przejazdy krajowe i zagraniczne w stawce ustalonej przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Sąd drugiej instancji ustalił również, że materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że strony w jakikolwiek inny sposób uregulowały zasady zwrotu kosztów noclegów. Sąd Najwyższy podkreśla w związku z tym, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, co oznacza, że w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i poddania jej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Odnosząc się natomiast do wątpliwości skarżącej dotyczących kwestii stosowania (na zasadzie analogii) przepisów rozporządzenia MPiPS z 2002 r. do

roszczeń o ryczałty za noclegi w okresie sprzed dnia 3 kwietnia 2010 r. (to jest sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw), należy stanowczo stwierdzić, że kwestię tę bez wątplenia rozstrzygnęła definitywnie powoływana już uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14, przesądzając, że kierowca powinien otrzymać zwrot kosztów noclegu według reguł takich jak w podróży służbowej, mimo że ustawa dopiero od dnia 3 kwietnia 2010 r. kwalifikuje pracę kierowców, jako podróż służbową. Za okres wcześniejszy prawnej przeszkody nie stanowiła natomiast uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 19 listopada 2008 r., II PZP 11/08 (OSNP 2009 nr 13-14, poz. 166), na co zwrócono już uwagę w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 r., II PK 144/12 (LEX nr 1375389). Zgodnie z tym wyrokiem, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa więc wykładnia, że kierowcy w transporcie międzynarodowym mają prawo do ryczałtu noclegowego również za okres sprzed dnia 3 kwietnia 2010 r., czyli sprzed zmiany ustawy. Wypada również podkreślić, że pogląd wyrażony w uchwale z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14, Sąd Najwyższy prezentował już we wcześniejszych, korzystnych dla kierowców orzeczeniach (por. między innymi wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 kwietnia 2011 r., II PK 234/10, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 119 i z 18 stycznia 2013 r., II PK 144/12, LEX nr 1375389). Znajduje on potwierdzenie także w późniejszym orzecznictwie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2014 r., I PZP 3/14, OSNP 2015 nr 4, poz. 47 oraz wyroki: z dnia 13 sierpnia 2015 r., II PK 241/14, OSNP 2017 nr 7, poz. 80 i z dnia 4 września 2014 r., I PK 7/14, LEX nr 1515145).

Należy zatem stwierdzić, że choć ustawa o czasie pracy kierowców dopiero od dnia 3 kwietnia 2010 r. kwalifikuje pracę kierowców jako podróż służbową, to za okres wcześniejszy nie miały wprawdzie zastosowania wprost przepisy powszechnie obowiązujące dotyczące zwrotu kosztów podróży służbowych, jednakże moc prawną zachowały korzystniejsze dla pracowników (przynające diety i zwrot kosztów noclegu) postanowienia układów zbiorowych pracy (regulaminów wynagradzania) oraz umów o pracę (art. 9 § 2 i art. 18 § 2 k.p.). Natomiast w przypadku nieustalenia w układzie zbiorowym (regulaminie

wynagradzania) lub umowie o pracę świadczeń z tytułu podróży odbywanych przez kierowcę, jej koszty mogą podlegać wyrównaniu w wysokości odpowiadającej należnościom (dietom) z tytułu podróży służbowej przewidzianym w przepisach powszechnie obowiązujących dla pracowników wykonujących rzeczywiście podróże służbowe (por. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 maja 2009 r., I PK 279/07, LEX nr 509051; z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 51/09, OSNP 2011 nr 7-8, poz. 100; z dnia 23 czerwca 2010 r., II PK 372/09, Monitor Prawa Pracy 2010 nr 11, s. 597 oraz z dnia 1 kwietnia 2011 r., II PK 234/10, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 119). W konsekwencji, także z tytułu podróży odbywanych przez kierowców transportu międzynarodowego w okresie do dnia 3 kwietnia 2010 r. przysługują im należności co najmniej takie, jak wynikające z powszechnie obowiązujących aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p.

Jak wynika zaś z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, i w tej kwestii Sąd drugiej instancji uwzględnił wyżej zaprezentowane utrwalone poglądy judykatury.

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje również, powoływanej w nim jako przesłanka przedsądu, oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Co do deklarowanego w tej części wniosku „oczywistego i rażącego” naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 77⁵ § 1 k.p. oraz art. 2 pkt 7 i art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 3-5 k.p. i § 9 ust. 2 rozporządzenia MPiPS z 2002 r. oraz art. 2 Konstytucji RP), należy bowiem zauważyć, że skarżąca łączy oczywistą zasadność skargi z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej istoty ustawowych przesłanek przedsądu, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Skarga kasacyjna nie może być, z kolei, uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach

sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Nie ma również racji skarżąca, twierdząc, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu „oczywistego i rażącego” naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p. Wbrew temu twierdzeniu, Sąd Okręgowy odniósł się bowiem szczegółowo do wszystkich zarzutów apelacyjnych, na co jednoznacznie wskazuje lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, oraz ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy pod kątem reguł obowiązujących przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli (art. 65 § 2 k.c.), konstatując w tym względzie, że z owego materiału dowodowego nie wynikało, aby strony w jakikolwiek sposób uregulowały zasady zwrotu pracownikowi kosztów noclegu, a nadto trafnie (przy uwzględnieniu wcześniej opisanych poglądów dotyczących wykładni przepisów regulujących zasady zwrotu kosztów podróży służbowych) podnosząc, że „zawarte w tym zakresie w przepisach wewnętrznie obowiązujących wyłączenie było i jest sprzeczne z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa”.

Podsumowując, Sąd Najwyższy jest zatem zdania, że skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy. Dlatego, kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.